

OKAY TIRYAKIOĞLU

ULAK

Tuna'nın Sirri

GENC
KUTUP
ROMAN

ULAK

Tuna'nın Sırrı

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Doğukan İşler
Kapak Tasarımı CumbaCo
İç Tasarım Tamer Turp

2. Baskı Aralık 2017

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-605-08-2244-1

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Çağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cd.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Çağlayan Basım
Sertifika No 11314
Adres Sarnıç Yolu Üzeri No:7 Gaziemir / İzmir
Tel (0232) 274 22 15

TİMAŞ YAYINLARI / 4013

ULAK / 2

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2016 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

I

*Korku; vahşetin bıraktığı,
hiçbir hayvanın kaçamayacağı ve
değiştiremeyeceği bir mirastı.*

Jack LONDON - (Beyaz Diş)

3 Haziran 1526 – Hırvatistan, Drava Kıyısı, Bjele Brdo

*İki yiğit çıkmış meydana
Biri birinden merdane
Küçüğüm diye yerinme
Büyüğüm diye kurulma
Ana çeker zahmeti
Baba bilmez kıymeti
Engürü' de er yatır
Elinde kanlı satır
Kaptırma bacak
Kıparsan bacak
Vur yarım sarma...*

Bacaklarına keçi kılından karakucak kırkıtları çekmiş sıırım gibi erler, salavatını bitiren kel cazgırın ardından yeniden meydana yürüdüler. Mücadeleye hazır muharip bedenlerinden sağlık ve güç, sert simalarından ise kararlılık fıskırıyordu. Yirmi beş kişilik öncü Çelik Hilal müfrezesinin, kamp sınırlarında devriye gezen muhafızları hariç, mevcut tüm erleri güreşlere iştirak ediyordu. Künde, tırpan ve kazkanatlarıyla savrulan talimli bedenler, zemini titreten bir şiddetle vuruluyordu çimlere. Bu yüzden açıklığın içindeki yeşil alan kısa sürede yıpranmış, kan ve terle çamurlaşan toprak ekşi bir koku salarak yüzeye çıkmıştı.

Hilalîlerin küçük kampına, önceki akşam, yüz süvariden müteşekkil bir akıncı birliği dâhil olmuştu. Bu yüzden güreşçi sayısı hayli fazlaydı. Karşılaşmalar kıran kırana geçiyor, fakat iki tarafta da disiplin ve sessizlik asla bozulmuyordu. Bir Hilalî fedaisini yenebilmenin ebedî onuru peşindeki akıncı yiğitleri, parça parça ağır bulutların toplandığı ikinci göklerine doğru naralar savuruyorlardı bazen. Gösterdikleri o takdire şayan gayret, bir zamanlar pek çoğu kanunsuz olan bu adamların akıncı beylerinin kamçısı altında nasıl yola getirildiklerinin de bir deliliydi.

Çelik Hilal fedailerinin en yaşlısı, otuz dokuz yaşındaki Vehimi Orhun Çelebi dahi kispet giymişti bugün. Büyük boyda, kendinden çok daha ağır iki akıncıyı peş peşe devirirken zorlanmamıştı bile. Şimdiyse Drava tarafından kampın bulunduğu söğüt ve meşe ormanına doğru esen serin rüzgâra karşı terini kurutuyor, müthiş bir gayretle boğuşan özel ulağı Nuri'ye de talimatlar yağdırıyordu.

“Dikkat Nuri! Rakibinin kazkanadına dikkat et oğul!”

Bir ara elindeki peşkiri kenara savurarak ayaklandı Vehimi. Lif life gerilmiş adalelerinde tomurcuklanmayı sürdüren, kanla karışmış ter damlaları saçıldı etrafa.

“Bre çocuk!” diye kükredi, “Adamın boyu uzun olduğu için ensene ve paçana aynı anda uzanabiliyor, görmez misin? Dövüşteki temelini Halil dedenden aldın madem, aylardır bizden gördüğün eğitimin de tamamını getir bakalım!”

Fasılasız talimler ve düzenli beslenmeyle birkaç ay içinde güçlenmiş, boyu uzamış, zayıf bedeni de belirgin şekilde kalıplanmıştı Nuri'nin. Vehimi'nin kışkırtan sözleri, yepyeni bir gücün kıvılcımı oldu kaslarında. Zaten ilk günden itibaren talimlerde ve bilhassa güreş idmanlarında bir fırtına gibi estiği biliniyordu. Okkaca kendinden çok daha üstün görünen deste güreşçilerini bohçalayıp meydan boyunca taşıdığına yüzlerce göz şahitti.

Özünde mevcut o şefkatli sertliği itinayla işleyen Hilalîleri hiç yanıltmamıştı bugüne kadar Nuri. Şimdi de rakibi olan akıncı delikanlısını ummadığı bir anda dizleyerek şaşırtmayı başardı. Fakat Vehimi'nin sesini duyunca yine ağırdan aldı ve incecik bir tebessüm belirdi dudaklarında.

“Bekle, bekle Nuri! Rakibin daha güçlü ve iri... Yavaş gitmezsen yorulursun. Düşünmeden harekete geçme.”

Oysa yorulmuyordu Nuri. Yalnızca vazife esnası ve talim alanında ruhunun erişebildiğini hissettiği o muhteşem özgürlük, dahası arınmışlık duygusunun tadını çıkarıyordu. Vehimi, çocuğun bu sert ve özgüvenli halinin farkındaydı. Bunun kısa süre evvel Beykoz Çayırı'ndaki mahalle kavgasında kazandığı o kayda değer başarıyla başlayan olgunlaşma sürecinin bir devamı olduğunu da görebiliyordu.

Ardından, aseslerin dahi ismini duyunca titredikleri Odesalı Mirza denen o namılı serseriye yaralaması ve esir Macar Şövalye Zoltan ile korkusuzca kurduğu irtibatın neticesinde Ordu-yu Hümâyun'un pek büyük bir tehlikeden kurtulması vardı elbette. Tüm bunlar, küçük ulağa ihtiyacı olan o emniyet hissini vermişti

belli ki. Fakat hayallerini süsleyen Hilalîlerin arasına giren en genç fedai adayı olarak asla kibirli bir havaya da bürünmemişti Nuri.

Vehimi açıkça sormuyordu, ama tahminlerinde pek yanılmazdı. Nuri muhtemelen onu çok bunaltan, belki de ölümüne bezdirmiş bir hayatın kısır döngüsünden kurtulmanın minnetiyle, olması gerekenden çok daha çabuk ulaşmıştı bu ruh haline. Aslına bakılacak olursa, adamlarının kendine gönül borcu duymalarından memnun olurdu Vehimi. Temel düsturu “bağlılık” olan bunca etkin ve doğrudan padişaha karşı sorumlu bir teşkilat için başka türlü de düşünülemezdi şüphesiz; ama her nedense, bu küçük ve cesur çocuğun bu şekilde hissetmesine yüreği razı gelmiyordu. Usul usul, belki de hiç farkında olmadan, evladı yerine tutmaya başladığı bu çocuğu seviyordu Vehimi.

Her şey yolunda giderse, Nuri bu sert eğitim potasının alevleri arasından pırıl pırıl bir elmas olarak sıyrılacaktı. Vehimi'nin göğsü daha da kabarcaktı o zaman. Belki de sırf bu yüzden erişebileceği haddin çok daha ötelere doğru zorluyordu çocuğu. Tekrar bağırdı:

“Yavaş ol oğul! Ne güreşte, ne de hayatta tedbiri elden bırakma. Acele şeytandır, unutma!”

“Sen endişelenme Reis,” diye seslendi Nuri, akıncı delikanlısının omzu üzerinden. “Bugüne kadar ne zaman telaşa kapıldığımı gördün?”

“Cevap verme bre densiz!” diye bağırdı Vehimi tatlı sert. “İşine ver dikkatini. Bence biraz sonra seni çiğ çiğ yiyecek şu delikanlı...”

“Boş yere dert çekersin Ustam, hele iyi izle beni!”

Nuri'nin eski bir Çelik Hilal fedaisi olan dedesinden aldığı ince dövüş teknikleri bir yana, kavga esnasında nadir rastlanacak bir sezgiye sahip olduğunun da farkındaydı Vehimi. İlk payitahttaki talimlerde fark ettiği ve mühim bir kusur olarak gördüğü bu garip tutumun daha sonra Nuri'yi güreşe odaklayan ince bir detay olduğunu anlamıştı.

“Boğuşurken senin kadar boşboğazlık eden bir başka kimseye rastlamadım ben çocuk... Rakibini değil, kendini yoruyorsun. Bak, yine başka bir şeyler var sanki zihninde...”

Nuri, sağ kolu rakibin omzu ya da ensesindeyken, bakışlarını boş bir ifadeyle yere eğiyor ve bazen dalgın bir tavırla sağı solu izliyordu. Hatta daha da tuhafı, kimi zaman gözlerini kapayarak öylece bekliyordu. Vehimi, bu halin hasmını umutlandıran ve zamansız harekete geçiren bir tuzak olduğunu biliyordu gerçekte. Ama bu hakikati kabullenmesi uzun sürmüştü.

Sağ kolu diğer güreşçinin bedenine değdiği müddetçe gözlerine ihtiyaç duymuyordu Nuri. Daha önce böyle bir durumla hiç karşılaşmamıştı Çasıtlarbaşı. Çocuğun eli, üçüncü bir gözdü âdeta. Hasımının bir sonraki hamlesini bu sayede hissedebiliyor, âdeta zihnini okuyordu.

Rakipleri ise çok geçmeden karşılarındaki bu nispeten çelimsiz ve dikkatsiz çocuğa karşı hamle önceliğinin kendilerine geçtiğine inanıyorlardı. Bunun üzerine ya paçalara dalıyor ya da baldırlarına indirecekleri sert bir darbeyle tırpanlamaya kalkıyorlardı. İşte o zaman bir şimşek hızıyla harekete geçiyordu Nuri.

Bir an önceki ilgisizlik maskesi ansızın düşüyordu yüzünden. Tebessümü siliniyor, koyu gözlerinde çelikten bir pırıltı belirliyordu. Peş peşe yetiştirdiği boyunduruk, köstek, ayak kundesini ya da müthiş bir kazanadıyla karşılık veriyordu rakibine. Cevabını ummadığı kadar sert alan hasmı ise işte bu noktada, adı sanı

her kim olursa olsun, şaşkına dönüyor ve yanıldığını anlıyordu. Gücünden ziyade, hızı sayesinde gerilemeye başlayan rakibini bir şekilde bastırmanın yolunu da buluyordu Nuri. Çünkü kavga esnasında hasmını şaşırtmanın, ona en baştan itibaren üstün gelmekten daha etkili olduğunu bir şekilde kavramıştı.

II

Bugün rakibi olan Şu akıncı delikanlısı ise tam bir etin cevizdi işte. Terli yüzü ve bedenindeki yara izlerine bakılacak olursa, eski serserilerden biriydi. Nuri'nin henüz yetişkin bir Hilalî'nin gücünden uzak kollarının boyunduruğundan tek kol çapraz vurarak kurtulması güç olmamıştı. Ardından çocuğu çim alan boyunca büyük boyların güreŐtiđi merkeze doğru sürmeye, bir yandan da amansızca el ense ve engel yetiŐtirmeye baŐladı.

ŐaŐırmıŐ bir hasmın kolay öfkelendiğini, öfkenin ise onları daha kolay bir ava dönüŐtürdüđünün farkındaydı Nuri. Fakat bu delikanlının görüldüğu gibi biri olmadığını anlaması da uzun sürmemiŐti. Kolayca tuzağa düşürülecek biri olmadığı gibi, dalga geçilecek biri hiç değildi. Fakat bir anda diz üstü çökerek rakibine iki paasından birden köstek vurmayı becerdi Nuri. Eğer doğal yeteneği olmasa, karşısındaki genci bu Şekilde gaflete düşürmesi pek güçtü. Yakalandığını hisseden akıncı, bu sefer daha beter gazaplandı ve kurtulmak için Nuri'ye müthiş el enseler indirmeye baŐladı.

Gerçekte bunların her biri gerçek birer tokat hükmündeydi. Vehimi, hakeme itiraz edecek oldu; ancak Nuri buna gerek bırakmadı. Rakibini paçalarından zorlayıp omuzlayınca, ağırlık dengesini kendi lehine değiştirdi. Artık karşısındaki ejderha olsa kurtulamazdı. Muhtemel bir kündenin gelmekte olduğunu anlayan akıncının hiddetli haykırışından büyük bir mutluluk duyarak bir hamlede diğer tarafa aşırıldı ve kündeği vurup kilitledi Nuri. Kısa süre sonra güreşi kazanmıştı.

“Ne o Reis?” diye seslendi gülerek. “Hayal kırıklığına uğramış gibisin!”

Vehimi, memnuniyetini gizlemeye çalışarak:

“Talih her zaman yanında olmaz Nuri,” diye yanıtladı. “Ama bugün dünden daha iyisin oğul.”

İşte şimdiye kadar Vehimi’den aldığı iltifatlar ancak bu kadarla sınırlıydı Nuri’nin. Fakat namılı casus, bu defa kendi kendine konuşur gibi ağızda bir şeyler geveleyerek rakibini tebrik eden çocuğa yaklaştı.

“Görünüşün deste pehlivanları kadar; ama sendeki hünere tanık olanlar, bir nicedir, en azından küçük ortaya soyunman için sıkıştırır oldular beni.”

Nuri, peşkirini omuzlarına sararken hevesle sordu:

“Ya sen ne düşünürsün Reis?”

“Bence de haklı bir talep bu. O boydaki erlerin sertliğini bildiğimden, bugüne kadar seni sakınmak istemişim. Ama az önce kapıştığın şu yiğit, Kavala ve civarının meşhur küçük ortalarından Mehmet pehlivandır ki seni bizzat tecrübe etmek isteyen de oydun.”

“Ciddi mi söylersin Reis?” diyerek döndü ve uzaklaşmakta olan genç adama baktı Nuri. “Ben onu eski kopuklardan biri sanmıştım.”

Güldü Vehimi:

“Evet oğul, Mehmet pehlivanın ta kendisi. Aynı zamanda namlı bir akıncı eridir kendisi.”

“O halde ben...”

“Evet, küçük ortadan namlı bir pehlivanı devirdin ve benden de tebriki hak ettin. Günü geldiğinde bu durumu Pargalı İbrahim Paşa ve Hünkâr’ın bizzat kendisine dahi bildireceğim. Sende iş var çocuk. Yeter ki halini muhafaza et. Belki de hiçbir zaman ağabeyin Çakırca Hasan kadar gösterişli bir delikanlıya dönüşmeyeceksin; ama gerçek bir Çelik Hilal fedaisi olman uzun sürmeyecek. Hem ağabeyin gibi hafızada hemen yer eden biri olmak, bu meslek için bir engeldir gerçekte. Ne kadar az anımsanırsan o kadar başarılı olursun.”

III

Büyük boyların güreşleri de çok geçmeden tamamlandı. Bugün için müsabakalar sona ermişti ve Hilalîlerden sadece bir mağlup vardı. O da hileyle altta kaldığına dair yeminler ediyordu. Ancak işi büyütme ve tekinsiz, çabuk alevlenen bir yapıya sahip olan akıncılarla bir tatsızlığa sebebiyet vermek istemeyen Vehimi tarafından teselli edildi.

Vehimi'nin planına göre üç gün daha bu ıssız mevkide konaklayacaklarına göre, güreşler yarın akşama kadar tamamlanırdı. Fakat ardından son derece tehlikeli bir görev bekliyordu Hilalîleri. Aklının bir yanı, bu zorlu işin muhtemel çözümleriyle meşguldü Vehimi'nin. Çaçıtlarbaşı, yanında Nuri ve Delice Salih olduğu halde, yıkanmak için Drava'ya doğru dar bir kavis çizen kolun kıyısına doğru yürürken, cazgırın kalan son güreşçiler için yeni bir salavat okumaya başladığını işittiler.

*Allah, Allah, İllallah
Hayırlar gele İnşallah
Pirimiz Hamza Pehlivan
Aslımız, neslimiz, pehlivan*

*Vur sarmayı, kündeden at
Gönder Muhammed'e salavat
Seğirttim gittim pınara
Allah ikinizin de işin onara...*

Çelik Hilal fedailerini, Drava'nın Hırvatistan hududundan kuzeye, Macaristan topraklarına uzanan en ıssız noktalarından birindeki bu söğüt ve meşe ormanlarının içinde dört gündür konaklıyorlardı. Buldukları bölge, Drava Nehri'nin Tuna'dan ayrıldığı, muhkem Aljmas Kalesi'nin gözetimi altındaki havalinin altı buçuk mil kuzeybatısında, ürkütücü derecede yabani bir mıntıka olan Bjelo Brdo bataklıklarının sınırları dâhilindeydi. Tuna'nın ana gövdesi, buldukları mevkiiden dört mil kadar güneydoğuda yer alıyordu. Drava ise, yetmiş arşın kadar uzaklığında fasılasız gürlenmekteydi.

Hünkâr'ın idaresindeki Ordu-yu Hümâyün, henüz Sofya'daydı; fakat her an Belgrad'a doğru harekete geçebileceğinin haberleri geliyordu. Süleyman Han, Hilâlîlerden gelen istihbarata göre en emniyetli güzergâhı tespit ediyor, gerektiği takdirde rotasında küçük değişiklikler yapıyordu. Vehimi ve kurmayları, akıncı birliğinin getirdiği son haberler hususunda önceki gece akıncı kumandanı Mihaloğlu Mehmet Bey'in de katıldığı bir toplantı yapmış ve sabaha kadar muhtemel tüm seçenekleri değerlendirilmişlerdi. Artık geriye bir tek Vehimi'nin nihai kararını beklemek kalıyordu.

Vehimi'nin zihnini bir an olsun serbest bırakmayan bu tehlikeli durum, Aljmas müstahkem mevkiinin bundan yirmi gün önce işgal edilmesiyle ortaya çıkmıştı. 23 Nisan 1526 tarihinde Macaristan üzerine başlayan Sefer-i Hümâyün'ü haber alan Macar Kralı II. Lajos, eniştesi Kutsal Roma İmparatoru ve İspanya Kralı Şarlken'in de desteğiyle, ağır süvarilerden oluşan bir kolordusunu

bölgenin işgaliyle görevlendirmişti. Macar Kralı, Tuna ve Drava kollarının birleştiği bu mühim bölgenin Osmanlı ince donanması için önemini bildiğinden, akıllıca bir hamleyle Türk ordusunun bu ana ikmal güzergâhını ele geçirmişti. Seferin gecikmemesi adına, mevcut durumun her ne pahasına olsun düzeltilmesi şarttı ve elbette vazifenin sorumluluğu Çelik Hilal'deydi.

Küçük Aljmas Kalesi'nin, içindeki yeniçeri ve azap birliklerinin bir tekinin bile esir alınmadan kılıçtan geçirildiği de acı bir hakikatti. Bu durum Macarların kararlılığını gösteriyordu ve Türk tarafının maneviyatını sarsması bakımından oldukça tesirliydi. Üstelik kalenin civarındaki Sırp ve Müslüman yerleşkeleri vahşice yağmalanmış, sivil halkın neredeyse tamamı esir alınmıştı. Bunlar muhtemelen köle olarak satışa çıkarılarak Avrupa'nın uzunca bir süredir Afrika ve Amerika üzerinden canlı tuttuğu esir piyasasında yeni bir kaynak ve denge vesilesi olacaktı.

Ancak Hilalî ve akıncıların kaleyi yeniden ele geçirmek üzere incelikle tertip edilmiş bir planları vardı. Henüz yüksek rütbelilerin dışında kimsenin ayrıntılarına vakıf olmadığı, her aşaması gizlilikle yürütülen ve bilhassa düşmanın taktiğine göre geliştirilmiş bir karşı plandı bu.

Genelde sakin akan ve yüksek debisi sebebiyle ticarete müsait olan muhteşem Tuna, geçtiği ülkelerde, bilhassa Macar ve Sırp bölgelerinde, hırçın ve derinliği belirsiz onlarca küçük dala ayrılıyordu. Bu dalların hemen her birinde, üzerleri söğüt kaplı kumul adacıklar göze çarpardı. Sava'dan sonra en büyük kolu olan Drava için de aynı durum söz konusuydu. Taşlık ve kimi yerde bataklık araziye kaplayan sık yeşilliklere huzursuz bir ifadeyle bakan Nuri, "Burası tam bir söğüt ülkesi Reis..." dedi.

Peştamalına sarınıp, yıkanmak için sert akıntılı suya dikkatle girerken ise, “Çok da vahşi bir görünümü var,” diye ekledi. “Allah’ım, su ne kadar da soğuk, bir türlü alışamıyorum buna! Geceleri... Geceleri, şu suyun ortasındaki küçük kum adacıklarının çöktüğünü işitiyorum zaman zaman Reis. Rüyalarım giriyor o sesler...”

“Öyledir,” dedi Vehimi, yanında Delice Salih olduğu halde usulca suya süzülürken. “Birkaç gün içinde de benzeri adacıklar bir başka mevkide yeniden peyda oluyorlar. Baharları kabaran sular yüzünden bu durum. Yazın kuruyan ve arsız bodur söğüt fidanlarının boy verdiği tüm bu bereketli dere boyları, bahar taşkınlarıyla bir anda altüst hale geliyor. Hem bölge hakkındaki söylentiler de gözden uzak olmamızı kolaylaştıracaktır.”

Kıyıdaki devrik meşe kütüklerinin birinden uzanan kalın bir dala tutunarak terli bedenini suya batırdı Vehimi. Suyun soğuğu, yüzünde ve bedeninde tek bir adalenin dahi kasılmasına sebep olmamıştı.

“Ne gibi söylentiler?” diye sordu Nuri. Ama çelik gibi su yüzünden soluğu kesilen Salih’in öfkeli homurtuları ikisini de güldürünce, konudan uzaklaşır gibi oldular. Her nedense Vehimi’nin bundan memnun olduğunu hissetmişti Nuri. Akılcıca davranarak Vehimi’yi konuşmaya zorlamadı.

Çaşıtlarbaşı, kısa bir süre nehri izleyerek sessizce yıkandı. Bir şeylerden ansızın huzursuz olmuş gibiydi. Kendisi ağzını açmak istemedikçe kimse onu zorlayamaz ya da zekice sözlerle laf ko-parmayı başaramazdı.

Tam karşılarındaki kum adacığı, sabahtan beri kütlelerinin yarısını akıntıyla yitirmişti. Üzerindeki söğütler olmasa çoktan parçalanırdı. Nuri, bu yabancı nehrin hırçın suları ve söğütlerinin uğultusuyla, biteviye kımıldanmış gibi görünen araziden

uzaklaşmak istiyordu artık. Ama bu konuda kimseye tek bir kelime etmemişti henüz. Güzelliği soluklar kesen bu nehirde ve tüm kollarında apaçık bir sinsilik varmış gibi geliyordu ona. Drava onları izliyor, sabırla bekliyor, ama yine de açlığının ızdırabını gizleyemeyen bir canavar gibi inleyip duruyordu.

İşte o esnada, Vehimi'nin o damarları irileşmiş adalelerinin şiddetle ürperdiğini gördü Nuri. Reis'in kolay kolay üşümediğini bilirdi. Hem su soğuk olmasına rağmen rüzgârın esmediği anlarda dışarısı oldukça sıcaktı. Sonra Vehimi'nin dikkatini yoğunlaştırdığı noktaya çevirdi bakışlarını. Suyun üzerinde, akıntıyla sürüklenerek giden bir şey vardı...

“Nedir o? O nedir Reis? Bir kütük parçası mı? Nakliye teknelerinin birinden düşmüş bir iskarta mı yoksa?”

“Nakliye tekneleri bu sığ sularda ne arasın Nuri?” dedi Delice Salih, ters bir ifadeyle. Yirmi altı yaşındaki genç adamın masmavi gözlerinde merak kadar, tedirginlik de vardı.

Dalgalara batıp çıkararak ilerleyen nesne daha da yakınlaşmıştı şimdi. Nuri iyice görebilmek için, bir an tutunduğu dalı bıraktı. O anda ayak bileklerinden kavrayan akıntı deviriverdi çocuğu. Vehimi ve Salih aynı anda uzanıp yakalamasalar, kayalık derinlere doğru sürüklenmesi işten değildi. Karşı kıyı en az otuz kulaç ötedeydi ve hat boyunca belirmiş keskin kayalıklar, Nuri gibi bir Boğaz çocuğunun dahi kurtulmasını imkânsız hale getirebilirdi.

Çocuğu süratle yanlarına çekerlerken, “Bu bir ceset!” dediğini işittiler Salih'in.

Vehimi, gözlerini kısarak ileri doğru birkaç adım attı. Bedenini akıntıya karşı ve dizlerini kırarak tuttuğundan, bacaklarının etrafında köpüren sular onu sarsamadı. “Evet,” diyerek onayladı Salih'i. “Ama bizimkilerden biri değil bu.”

“Beli Reis. Hamdolsun ne bizimkilerden, ne de akıncılardan. Üzerindeki dar ve parlak kıyafetler bir Frenk soylusu olduğuna delalet. Ancak akıntının bu hızıyla ilerleyecek olursa, yan kollardan birine sürüklenir ve millerce yol alır. Bu süre içinde de en iyi ihtimalle balıklara yem olur. Bir daha kimseler de rastlayamaz cenazesine. Tuna ve iki büyük kolu olan Drava ve Sava böyledirler işte. Bir aldıklarını daha da vermezler geri. O yüzden akli başında hiçbir ticaret gemisi kaptanı, kestirme bir yol hayaliyle bu üç büyük nehrin sığ yan kollarına sapmaz.”

“İyi ama bu herif burada ne arıyordu Reis?” diye sordu Nuri.

“Allah bilir oğul. Cesedi incelemeyen suya nereden düştüğü ve ne kadar mesafe kat ettiğini kestirmek imkânsız. Ama en kötü ihtimali göz önüne alacağız elbette. Yakınlarda bir Macar birliği olabileceği olasılığına karşı bu gece kimse ateş yakmayacak. Mutlak bir sessizlik istiyorum. Buna akıncılar da dâhil. Gece devriyesine de bizzat biz çıkacağız. Hem... Hem seninle konuşmak istiyorum Nuri. Yeni bir görevden bahsedeceğim sana. Ancak çok tehlikeli ve bu defa reddetme hakkın var. Zaten durum bu şekilde daha uygun görünmese, seni kolay kolay böyle bir tehlikeye sokmak istemem.”

Nuri, hızlanan kalbinin atışları arasından, her zamanki ataklığıyla, “Sen yeter ki emret Reis!” dedi. “İki kere düşünmeyeceğimi biliyorsun.”

Tüylerinin diken diken olduğunu gizlemek için, kollarıyla kendi bedenini sardı çocuk...

IV

Günün geri kalanını çadırında istirahat ederek geçirdi Nuri. Vehimi ona uyumasını emretmişti; ancak akşam konuşulacakların merakından, gözüne uyku girmiyordu. Yüreğinin gümbürtüsünü ve biteviye kabaran heyecanını bastıracak bir yol da bulamıyordu. Gerginlikle baş edememenin bir Hilalî için iyi olmadığını farkındaydı. Zaman zaman İlbilge kız geliyordu aklına. O yaldızlı zarafetin şimdi çok uzaklarda ve farklı bir zamana ait olduğunu düşünmekten alamıyordu kendini.

Belki de hiç yaşanmamıştı öyle bir an. İlbilge, yokluğunda odalara sinmiş, genzinden belleğine doğru buğulanan hoş bir kokudan ibaretti yine. Rüyalarından gerçeğe sızan masum bir yanılğı ya da geride iz bırakmış tüm güzel anların bakiyesinden can bulmuş bir hayaletti. Ama her ne olursa olsun, artık çoktan geride kalmış o kısacık karşılaşma anının nasıl da sonsuzluğa uzayıp gittiğine akıl erdiremiyordu. Bu halinin ne kadarının farkındaydı acaba Vehimi?

Şehit babasının eski kıyafetlerini koklarken, onu yanında hissettiği o altın dakikalara dönmek istedi yine ve yanında ta

buralara kadar getirdiği o eski fanilayı alıp heybesinden, içine sımsıkı gömdü yüzünü. Hafif bir toz, küf ve sabun rayihasıydı ilk duyduğu. Uzak yıllar olanca taşı, toprağı ve zemherileriyle yüreğine doğru dalga dalga kabararak inşa ediverdi geçmişi.

Ömrü boyunca ilk defa bir buçuk aydır ayrı kaldığı annesini özledi o zaman. Umay halası, dedesi ve evi tüttü gözünde... Ama annesinin, dedesinin iradesiyle kolaylıkla evlenebildiği “Çorlulu İbrahim” denen o insan azmanıyla nasıl da kirlenmişti tüm o güzelim renkler... Ağabeyi Hasan, birkaç boş vaade değişiverirken onu, annesinden hiç de farklı değildi. İşte şimdi duyumsadığı şu kırgınlık, annesinin hatırasından babasının mezarına kadar uzanan kapkara bir ışık çizgisiyle beliriyordu karşısında.

Fanilayı yüzünden çekti. Akşamın alacakaranlık kasvetiyle birlikte, gerçeğin o soğuk namlusunu hissetti karnında. Sert adamların dünyasındaydı artık. Ağlamak için gecenin koyu örtüsü altına girip bir kuytuya sığınmaktan başka çaresi yoktu. Midesinde bir bulantı duydu ve henüz karanlık çökmemiş olsa da gözyaşları sessizce akmaya başladı.

Çocukluktan yetişkinliğe doğru geçerken herkesin buna benzer sıkıntılar geçirip geçirmediğini bilebilseydi keşke. Ah, şimdi koşarak gitse ve Drava'nın o dondurucu, kapkara sularına atsa kendini... Tüm bu acıların, unutulmuşlukların, sıkıntılarının ötesinde bir âlemin kapılarını aralasa...

Çakalların haykırışlarını işitince irkilerek doğruldu. Tavlasında ürken bir atın acı kişnemesi kulaklarında çınlıyordu şimdi. Kuşağından çıkardığı küçük bir madeni aynada suratına baktı. Ezik yüzeyin üzerinde kımıldanan bir başka Nuri gördü. Tanıyamadı. “Büyümeden yaşlanıyor muyum ne?” diye mırıldandı kederli bir sesle.